Jučer, 6. svibnja, u Hrvatskom saboru oporba je tražila raspisivanje novih izbora, tvrdeći kako koalicija ne radi u interesu hrvatskih građana. Premijer Andrej Plenković je ignorirao zahtjev oporbe čime je pokazao tko je tko u Lijepoj Našoj. Naprosto se nije pojavio na sjednici Hrvatskog sabora. Javna televizija je slijedila upute svog programskog rukovoditelja tako da je parcijalno i s prekidima prenosila sjednicu Hrvatskog sabora. To je bilo poražavajuće, tračali smo od televizijskog aparata do interneta kako bi čuli što oporba ima za kazati. Na istom tragu, gle čuda, bile su i komercijalne nacionalne televizija jer su, tek onako usput, spomenule raspravu sa sjednice Hrvatskog sabora. To je bio poraz hrvatske demokracije kao i poraz javnih sredstva priopćavanja. Portali su također bili na programskoj crti televizijskih kuća.

Raspravljajući o transformaciji politike značajno je mjesto dano javnim sredstvima priopćavanja. Međutim, to svakako moram kazati, moja diskusija je podcijenila ulogu medija u procesu transformacije postojeće političke paradigme. Ponekad sam, nas građane, usporedio s „ovcama“. Moram se ispričati „ovcama“ jer se hrvatski građani tretiraju od strane javnih medija kao da smo „amebe“ ili tu negdje (živa bića bez mozga).

Građani koji su gledali navedenu sjednicu Hrvatskog sabora jer su zabrinuti glede izvanjskih a posebno unutrašnjih (domaćih) ugroza koje dovode u pitanje opstanak siromašnih koji će postati siromašniji, nesigurne koji će postati nesigurniji, razočarane koji će postati razočaraniji. U tim i takvim uvjetima premijer ignorira inicijativu oporbe. Jednako to čine javni mediji. Ovaj i ovakav pristup ne može biti slučajan. Taj i takav odnos vlasti i javnih sredstava informiranja mogao se je ponekad vidjeti u diktatorskim režimima koji su tlačili svoje građane. Čak su diktatori pokušavali sačuvati formu. Jučerašnje rasprave u Hrvatskom saboru, s jedne strane, i, s druge strane, ponašanje političara i javnih medija postavljaju pitanje – kakva smo mi to zemlja? Gdje su hrvatski građani na socijalnoj skali. Naše ponašanje se bilježi kako od strane nezadovoljnika u zemlji tako i onih (ne)prijatelja u inozemstvu. Teško je nakon jučerašnjeg ponašanja govoriti o europskom putu Hrvatske. To nije niti može biti europski put. To je put dok traje trajat će. Na žalost, to nije put koji donosi mir i spokoj. To je put koji bi mogao iznjedriti nove ugroze koje su uobičajene na ovom „brdovitom balkanu“. Potrebno je, stoga, analizirati događanja i političke vijesti jučerašnjeg dana kako bi se odgovorilo na pitanje – da li je jučerašnje ponašanje politike i javnih medija ispod razine balkanske krčme? Za sada polazim od ocijene kako je jučerašnje ponašanje ispod razine balkanske krčme. Ako je tome tako, postavlja se pitanje – da li postojeća tranzicija politike, koju je najavio naš premijer Andrej Plenković, put u budućnost ili povratak u prošlost?

Ako jučerašnje ponašanje odredimo kao „talon“ (osnovicu, bazu) tad je lako objasniti zašto nam pravosuđe ne funkcionira, zašto DORH (o kojem ću posebno raspravljati) ne vrši svoju temeljnu zadaću, zašto je politika unosna poslovna kombinacija, i tako dalje.

Na žalost jučerašnje ponašanje politike i javnih sredstava priopćavanja djelovati će kao katalizator koji će ubrzati iseljavanje iz Hrvatske. Koji je smisao uspostave samostalne države ako ju napuštanju njezini mladi članovi? Koji je smisao samostalne države ako povećava broj ugroženih građana? Koji je smisao samostalne države u kojoj se građani ne izjašnjavaju o poželjnom pravcu razvoja Lijepe Naše? Pitanja je puno. Odgovora nema. Postoji jedan odgovor koji glasi – „amebe“ (umjesto „ovce“) tko vam je kriv. Vi ste birali, vi ste izabrali, pa trpite ono što ste izabrali.

Postoji priča koju sam često slušao u vrijeme kada sam obnašao funkciju direktora Instituta za javne financije. Priča glasi: Aga poveća poreze, raja se buni. Aga poveća poreze. Raja zašuti, a uplašeni Aga smanji poreze. Možda je upravo nastupio trenutak koji bi političari morali prepoznati kako je prijeđen limes.